

fast om et Jernbaneanlæg i Jylland, hvorefter der vil fordres betydelige Tilskud fra Statskassens Side, at foreslaae den Endring, som vi her have gjort, idet vi sige: Forsøg først paa det Anlæg, som Alle indrømme at være det rigtige, og kan det ikke ske indenfor visse Tilskud fra Statens Side, saa begynd med det mindre. Vi have jo desuden seet, at Love, Regjeringen har forelagt, have været saadanne Forandringer undergivne, og jeg skal saaledes minde om, at Lovforslaget om Raskbeholdningens Renter har været underkastet meget væsentlig Forandring, og dog har det gode Udsigter til at blive til Lov; den Forandring, som deri er vedtagen, er mere indgribende end den, vi her foreslaae. Den ærede Minister indvendte mod Forslaget, at det ikke var udførligt nok, at det ikke nævnte; hvilke Forbindelsesbaner man forlangte; men det have vi just undladt, for ikke at komme ind paa de uendelige Forhandlinger om, hvilke Baner der skulle anlægges. Vi have nemlig den Tillid til den ærede Minister, at dersom vort Forslag gaaer igjennem og af ham bliver antaget, vil han sørge for, at det bliver udført paa den hensigtsmæssigste Maade. Naar det er indvendt fra Regjeringens og fra flere Medlemmers Side, at man allerede havde en Lov om en Længdebane, maa jeg gøre opmærksom paa, at denne Lov ligesaa lidt som vort Forslag indeholder et eneste Ord om en Længdebane, saa maa jeg gøre opmærksom paa, at den ligesaa lidt som vort Forslag indeholder et eneste Ord om, hvilke Forbindelsesbaner der skulle lægges; den holder Sagen med Hensyn dertil ligesaa uafgjort som vort Forslag, den gaaer kun ligesom vort Forslag ud paa en Bane fra Slesvigs Grændse til Frederikshavn. Den høitærede Minister sagde: Ja, kom med et Tilbud, saa skulle vi høre paa det, saa er det en ganske anden Sag, men jeg har aldrig havt det Allermindste med noget af disse Tilbud at gøre, jeg har ligesaa lidt som noget andet æret Medlem her i Thinget anden Interesse i Sagen, end at faae et godt Anlæg istand. Efter Alt, hvad der er passeret, navnlig med den Mand, som den høitærede Minister selv nævnte, maa jeg imidlertid tilstaae, at det virkelig vilde være for Meget for-

langt, at han atter skulde komme med et Tilbud, og jeg troer, at Regjeringen nu skylder at komme med en Dyforbring til at underhandle om Anlægget, thi i en Række af Aar at ville vedblive at forlange Tilbud uden nogenstunde at gjøre Contratilbud, det er ikke forretningsmæssigt, det fører ikke til Noget. Naar den høitærede Minister ikke har villet indlade sig paa Forhandlingen om Pengespørgsmaalet, saa gjør det mig meget ondt, thi det beviser, at han kun vil blive ved en Rentegaranti og ene og alene vil yde Statens Tilskud i denne Stikelse, hvilket vil koste os en langt betydeligere Sum end den, hvorfor Jernbaneanlægget, efter al Sandsynlighed, vilde kunne udføres.

Jeg gjentager, at saaledes som Omstændighederne nu ere, efter den Værdi, Pengene nu have, er det umuligt, uden et betydeligt Offer, maaskee af 1 til flere Millioner at kunne slutte Accord om noget Anlæg alene ved at tilstige Rentegaranti. Man skal handle, som Omstændighederne tilstige, man skal handle forretningsmæssigt, men det er usforretningsmæssigt at ville søge at faae et Papir, garanteret med 4 pCt. Rente, til at gaae til Pari.

Jeg har tilladt mig at foreslaae, at Regjeringen skulde have frie Hænder; kan den udrette det Samme med en Rentegaranti af 4 pCt., saa lad den vælge det, bliver det for dyrt, saa lad den bruge en anden Maade, det være sig ved at tage Actier, ved at give contante Forstod, eller paa hvad Maade Conjuncturene tilstige, at det er fordeelagtigt for Statskassen. Dersom det skulde være saa, at Regjeringen ved at forelægge et Lovforslag strax fra Begyndelsen vilde sige, der er visse Lempelser, der er enkelte Smaating, som jeg vil gaae ind paa, men videre gaaer jeg ikke, saa kunde vi jo spare al mulig Forhandling og strax begjære Sagen sat til Afstemning, strax sige Ja eller Nei, men jeg kan ikke troe, at det er en god Forretningsgang. Dersom Folkethinget skulde beslutte sig til at bemyndige Regjeringen til først at forsøge paa det Anlæg i Jylland, som den selv erkjender for det for Provindsen fordeelagtigste, og som Alle synes enige i; saa vilde det dog være meget sørgeligt, om Regjeringen ikke vilde modtage denne Bemyndigelse